

Αντίο Εθνικό Ιδρυμα Ερευνών, καλώς να ορίσεις Ινστιτούτο Ευ Ζην!

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Επανερχομαι στο θέμα της αναδιάταξης των ερευνητικών κέντρων της χώρας, διότι οι εξελίξεις μάλλον επαληθεύουν την αρχική υποψία μου ότι, δηλαδή η υπόθεση μεθοδεύεται με προχειρότητα - ίσως δε ακόμη και με υστεροβουλία...

Ανέτρεξα σε επίσημες δηλώσεις του υπουργείου Ανάπτυξης και της αρμόδιας γενικής γραμματείας, μελέτησα τα πρακτικά των συνεδριάσεων του Εθνικού Συμβουλίου Ερευνας και Τεχνολογίας και καταλήγω στο συμπέρασμα ότι η ζημία από τη σύμπτυξη των ερευνητικών κέντρων θα είναι μεγαλύτερη από τα προσδοκώμενα οφέλη. Διότι από τα υφιστάμενα 13 ερευνητικά κέντρα, θα απομείνουν 11 και από τα 57 ινστιτούτα, που σήμερα υπάγονται στα υπάρχοντα ερευνητικά κέντρα, θα δημιουργηθούν 61, δηλαδή περισσότερα, καθώς παράλληλα με την αναδιάταξη έχει εξαγγελθεί και η σύσταση 15 ακόμη νέων ινστιτούτων. Τα τελευταία θα προστεθούν στα 46 τα οποία θα απομείνουν από την αναδιάταξη. Με άλλα λόγια, διαλύονται ερευνητικά κέντρα στην Αττική, με μακρά ερευνητική παράδοση και σημαντική προσφορά, όπως λ.χ. το Εθνικό Ιδρυμα Ερευνών, ενώ ενισχύονται ή δημιουργούνται άλλα, με ιδιόρρυθμες ονομασίες, όπως π.χ. το «Ινστιτούτο Ευ Ζην» ή το «Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Καινοτομίας»!

Ενδεικτικό είναι ότι, μόλις στις 13 του μηνός ο γενικός γραμματέας Ερευνας και Τεχνολογίας, καθηγητής του Δημοκρίτειου και πρώην βουλευτής Ξάνθης (2004-2007), Φίλιππος Τσαλίδης, εξέδωσε ανακοίνωση, στην ο-

Οι κυρίες του μουσικοχορευτικού συγκροτήματος του Πανεπιστημίου Κύπρου επισκέφθηκαν τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Στη φωτογραφία, υποθέτω ότι περιμένουν ακρόαση με τον ιδιαίτερο του Προέδρου...

ποία προαναγγέλλει τη συγκέντρωση τεσσάρων ινστιτούτων στην εκλογική περιφέρειά του, όπου επιθυμεί να είναι και πάλι υποψήφιος: «Στην Ξάνθη θα υπάρχουν τουλάχιστον δύο και ίσως μεταφέρουμε ακόμη δύο, το ένα από την Αθήνα, και από εκεί και πέρα θα δούμε για τη δομή της διοίκησης του πολύ μεγάλου αυτού ερευνητικού κέντρου», είναι οι ακριβείς δηλώσεις του γενικού γραμματέα. Στην ίδια ανακοίνωση, αναφέρεται (θα έλεγα, κυνικά...) και η μεθόδευση: «Συμφωνήσαμε να το κάνουμε με νομοθετική ρύθμιση (σ.τ.σ.: δηλαδή, με τροπολογία) ώστε να μην καθυστερήσει, διότι στην περίπτωση που

γινόταν με Προεδρικό Διάταγμα θα απαιτούνταν 10 - 12 μήνες αναμονής».

Διευκρινίζω ότι δεν αμφισβητώ ούτε την εντιμότητα του Φ. Τσαλίδη ούτε τις αγαθές προθέσεις του για την Ξάνθη. Όμως το θέμα της αναδιάταξης του ερευνητικού ιστού της χώρας είναι πολύ σοβαρό και ίσως θα έπρεπε, επιτέλους, να επιληφθεί προσωπικώς ο υπουργός Κωστής Χατζηδάκης...

Πίστευε και μη ερεύνα

Ολα ξεκίνησαν την περασμένη Πέμπτη, όταν ο μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ανθίμος έσπευσε να αποκλείσει την πιθανότητα

μετάδοσης του ιού της νέας γρίπης Α μέσω της μετάληψης, προβάλλοντάς τον -οπωσδήποτε ενδιαφέροντα, αν όχι χαριτωμένο- ισχυρισμό ότι «ο ιός χάνεται επάνω στο ασήμι του κοκλιριού»...

Αυτός ήταν και ο βαθύτερος λόγος, για τον οποίον ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Ιερώνυμος επέδωξε τη χθεσινή συνάντηση, στο γραφείο του στην Αρχιεπισκοπή, με τον υπουργό Υγείας Δημήτρη Αβραμόπουλο. Δηλαδή, ενώπιον του ενδεχομένου πανδημίας της νέας γρίπης, ο Αρχιεπίσκοπος θέλησε να προλάβει και την πανδημία ιερών στα κανάλια, που θα εμπλέκονταν σε ατελείωτες και ανούσιες συζητήσεις με εξίσου άσχετους περί τα ιατρικά συνομιλητές. Βλέπετε, ο οργανισμός ορισμένων μελών της εκκλησιαστικής ιεραρχίας δεν έχει αναπτύξει αντισώματα στον ιό της τηλεοπτικής δημοσιότητας.

Με τις δηλώσεις που έκανε αργότερα ο Αρχιεπίσκοπος, απαιτώντας στις ερωτήσεις των δημοσιογράφων, επιχείρησε να περιορίσει την στάση της Εκκλησίας, ως προς τη δυνατότητα μετάδοσης του ιού μέσω της θείας κοινωνίας, εντός των αυστηρώς θεολογικών πλαισίων. Τουτέστιν, πίστευε και μη ερεύνα...

Η δύναμη του πολιτισμού μας

Η οδός Περσεφόνης είναι ο δρόμος στο Γκάζι, όπου τα τελευταία χρόνια έχουν συγκεντρωθεί διάφορα μπαρ και εστιατόρια. Αντιλαμβάνομαι ότι οι προθέσεις του Δήμου Αθηναίων είναι να πεζοδρομήσει τον δρό-

μο - αν ερμηνεύω σωστά την παρουσία ενός συνεργείου που ασχολείται πυρετωδώς με την κάλυψη του οδοστρώματος με κυβόλιθους.

Την περασμένη Δευτέρα, παρά τον καύσωνα, το συνεργείο ήταν εκεί, επί το έργον. Το θέαμα ήταν κάπως αλλόκοτο, καθώς σε μια Αθήνα ναυελική, που έλιωνε από τη ζέστη, οι εργάτες συνέχιζαν να δουλεύουν με το ίδιο νεύρο όπως πάντα. Ολοι τους ήταν αλλοδαποί, βεβαίως. (Ποιος Έλληνας καταδέχεται χειρωνακτική εργασία και μάλιστα με θερμοκρασία που ξεπερνούσε τους 40 βαθμούς στον ήλιο;) Ο μόνος Έλληνας ήταν ο επιβλέπων το εργοτάξιο, ο οποίος καθόταν κάτω από τη σκιά ενός δέντρου και έδινε τις οδηγίες. Την ώρα ακριβώς όπου έτυχε να περνά, οι εργάτες ήταν πλήρως απορροφημένοι σε μια λεπτή φάση της δουλειάς. Τους άκουγα, λοιπόν, να φωνάζουν ο ένας στον άλλον, προσπαθώντας να συντονίσουν τις κινήσεις του και, φυσικά, χρησιμοποιούσαν τη γλώσσα τους, την αλβανική. Με την διαφορά ότι ανά τέσσερις λέξεις διάνθιζαν τις φράσεις τους με την προσφιλέστατη προσφώνηση των Νεοελλήνων «ρε μ***». Στα είκοσι δευτερόλεπτα που χρειάστηκα για να τους προσπεράσω, την άκουσα οκτώ φορές. (Τις μέτρησα).

Κατάλαβα αμέσως -παρά την φθορά του από την διαρκή επανάληψη- την σοφία του ισχυρισμού των πολιτικών μας ότι το συγκριτικό πλεονέκτημα του Ελληνισμού είναι ο πολιτισμός και ένωσα να με πλημμυρίζει η εθνική υπερηφάνεια...

Γιαβόλ, χερ Γκενεράλ!

Το 1988 ο γνωστός καθηγητής συνεργαζόταν με εβδομαδιαίο περιοδικό, το οποίο τότε «έγραφε ιστορία» στον τομέα της ερευνητικής δημοσιογραφίας. Κάποια μέρα τον ζήτησαν στο τηλέφωνο από το γραφείο του παντοδύναμου τότε υπουργού Μένιου Κουτσόγιωργα. Μόλις άκουσε ποιος τον ζητούσε, ο καθηγητής τινάχτηκε σαν ελατήριο και άρπαξε το ακουστικό. Η συνομιλία ήταν σχετικά σύντομη και καθ'όλη τη διάρκειά της ο καθηγητής στεκόταν όρθιος (σχεδόν σε στάση προσοχής). Δεν έλεγε πολλά· επανάλμβανε μόνο κατά διαστήματα τη φράση «Μάλιστα, κύριε υπουργέ!», με ζωηράδα αρμόζουσα σε νεαρό υπολοχαγό που συνομιλεί με τον αρχηγό του Γενικού Επιτελείου. Οι μάρτυρες της σκηνής (και ήταν αρκετοί...) δυσκολεύονταν να πιστέψουν το αποτρόπαιο θέαμα. Ορισμένοι μάλιστα αισθάνονταν ντροπή για λογαριασμό του. Την ιστορία ανέσυρε από τη μνήμη του φίλος της στήλης, λόγω της πρόσφατης επανόδου του καθηγητή στην επικαιρότητα. Το όνομά του δεν έχει σημασία, αφού το κίνητρό του είναι εμφανές: Να βρίσκεται κατά το δυνατόν εγγύτερα στα πάνσεπτα δώματα της εξουσίας, όπου ως γνωστόν ο αέρας που αναπνέει κανείς είναι υγιεινότερος...